

Publikum trassa regnet og hadde ein flott kveld.

Regn og grått vær til tross: Festidalen fortsatte lørdag ettermiddag. Også denne kvelden skulle mildt sagt by på blandet drops. Kanskje en i overkant blandet godtepose for noen?

Norge har etterhvert fostret en rekke fantastiske artister. **Odd Nordstoga** har blitt en av Norges mest kjente og kjære artister. På Dønhaug stiller han med et firemannsorkester bestående av Norges aller flotteste musikere. Hovedpersonen selv fremstår i 2017 som en showmann av dimensjoner, og verken vind eller regn virket som demper på stemningen under åpningskonserten lørdag.

"Kunsten å gå" fra 2015 starter ballet og allerede på første lalalala-refreng er publikum helt med. Den helt ferske "Kjædelig iblant" forsterkes med anekdoter fra Nordstogafamilens tv-vaner anno 2017.

Ekstra morsomt blir det for oss som har fulgt Odd Nordstogas karriere lenge da han overrasker med "Fuggel i karmen" som første gang var å finne på Something Odd's debutplate fra 1997. For de som ikke kjenner denne delen av Nordstogas karriere, anbefales de tre Something Odd- platene herved. Den sjarmerende sangen om den lille fuglen fungerer like bra 20 år etter den ble skrevet.

Nordstogas egenskaper som showmann understrekes på neste nummer der publikum på Dønhaug villig bidrar på stevet om Olav og den døde kua. Publikum får rollen som Ingebjørg Bratland og på scenen står en tydelig og svært dyktig dirigent. Dette er skikkelig gøy!

Vi får et nedstrippet, akustisk miniset med full allsang på "Heim te mor" og "Kveldssong for deg og meg". Derfra og ut er dette en ren maktdemonstrasjon.

"Frøken Franzen" er en publikumsfavoritt og på "Texas" klinker tangentmann David Wallumrød til med en orgelsolo som det lukter svidd av.

Springsteen-pastisjen "Diesel og bensin" fører oss til oppløpssiden, og det hele dras trygt i havn med nydelige "No er tivoliet over"

Det er inderlig og vakkert. Dette er magisk fra Odd Nordstoga. Takk!

Terningkast 6

Elsa og Emilie har besøkt Festidalen tidligere og det er tydelig at duoen har tatt store steg fra å være lokalalibiet de var for noen år siden. De to sangerne står nå i enda større grad på egne ben og leverer fortsatt uendelig vakre harmonier og skaper en stemningsfull ramme.

Å si at Elsa og Emilie er et fyrverkeri på scenen er å ta i. Men jentene er sjarmerende og med et dyktig band i ryggen er det til tider full gåsehud. Likevel blir det litt vel vakkert og yndig og låtene glir litt over i hverandre. "Chain of Promises" må trekkes frem som en av de låtene som skiller seg ut, med dansbare rytmer og selvfølgelig vakre harmonier.

Duoen virker litt små på den store scenen og her er vel det mest å hente for de talentfulle sangerne. Det visuelle bør stå enda mer i stil med den vakre musikken. Da vil dette bandet fremstå som enda mer spennende og variert. Men absolutt godkjent.

Terningkast 4

Stonergjengen i **Sassy Kraimpri** går kompromissløst til verks i sitt sett. Her snakker vi stonerrock med punk-influenser. Bandet har et internasjonalt tilsnitt både i besetning og i uttrykk. Sannsynligvis hadde de fortjent en kokende mosh-pit foran scenen isteden for de etterhvert blåfrosne Kvinnheringene. Men energi og varme fra scenen sniker seg sakte men sikte over på publikum. Dette er først og fremst vokalist Ida Collett Belle sitt band og hun både synger bra og viser en herlig autoritet på scenen.

Aller best er "Bad disease" og "You'd better listen" Et vrient konserttidspunkt ble løst på en utmerket måte av Kraimpri-gjengen.

Terningkast 4

"Hej... Vi är Bottlecap från Göteborg!" Det var ingen tvil om hvor **Bottlecap** geografisk hører hjemme i alle fall. Gulkledd og tight leverte powertrioen fra Sverige sitt sett. Musikalsk sett hører Bottlecap hjemme i rett-frem-rock sjangeren i større grad en Sassy Kraimpri.

Bottlecap tok også rollen på alvor, men jobber også litt mot at folk på dette tidspunktet i størst grad forsøker å holde seg tørr. "Bomb Science" er herlig groovy og gutta jobber hardt på scenen. Det løsner litt mot slutten da bandet drar Beastie Boys Sabotage som en intro.

Bottlecap er et hyggelig bekjentskap, men er nok også en av konsertene som fort blir glemt.

Terningkast 3

Tett framfor scenen då Sondre Justad kom på.

Som ved et trylleslag fylles feltet foran scenen og det er tydelig at konserten med **Sondre Justad** er noe folk har tenkt å få med seg. Det skal vise seg å være et svært godt valg. Sondre Justad er et unikum. Ikke bare er han en ekstremt dyktig musiker og vokalist. Han er også en utrolig fin fyr som man virkelig føler har noe å melde.

"Vi lagde vårres eget lille univers.

Ingen følelse av natt og dag. Vi sang med og bevægde oss i takt med kvarandre.

Vi stod på taket og røyka Lucky Strike mens vi såg utover byen.

Ønska'ke no mer Vi kunne vær her hele livet."

Dette kunne vært verset i de fleste sin sang om ungdomstiden, uavhengig av generasjon.

Da refrenget til "Tida vi bare va" runger over Dønhaug er det sikkert at dette kommer heller ikke vi til å glemme. Dette blir vår og Sondre Justad sin kveld. Dette gjør vi sammen!

Et par låter ut i settet hiver Justad seg ut i publikum og understreker poenget at her er vi et "VI"!

Vi får et par nye låter som tyder på at vi har mye å glede oss til også fremover. Men allerede nå har Sondre nok låter til å levere fantastiske konserter. "Tett inntil mæ" er nydelig og varm, mens "De e over" får massene i bevegelse. Her får også både guttene og jentene bidra til allsang og Justad får vist sitt spenn som vokalist. Da "Riv i hjertet" kommer som siste låt vil egentlig alle bare ha mer. For en låt, for en formidling!

Kanskje burde Sondre Justad stått aller øverst på plakaten...?

Terningkast 6

Så kom VG-lista til Uskedalen i form av **Julie Bergan**. På papiret er Julie Bergan den minst kontroversielle bookingen man kan foreta anno pop-Norge 2017.

Allikevel var det denne artisten som ble debattert heftigst i de sene nattetimer lørdag.

Jenta er utvilsomt populær og var nok i seg selv nok til at mange i den yngre garde prioriterte Dønhaug foran

"Netflix and chill". Jeg vil alltid ønske et musikalsk mangfold velkommen, selv om "konsert" for meg aldri vil bli en fyr bak en pc med henda i været.

Slik er det da heldigvis ikke når det gjelder Julie Bergan. Riktignok ligger vel mye av musikk og kor på backingtrack, men showet fungerer uten tvil selv om denne anmelderen følger seg hjelpeløst utenfor målgruppen.

Men la oss forholde oss til hva dette først og fremst er. Show! Bergan backet av tre musikere leverer en vanvittig gjennomført produksjon og lys og lyd er på plass fra første stund. Julie er her for å lage fest, og sannelig må man erkjenne at Bergan lykkes ettertrykkelig. Musikalsk følges pop-oppskriften til punkt og prikke. Og store refrenger følges av "fete drops".

Og la oss slå fast en gang for alle: Julie Bergan kan synge! (Hør for eksempel Bergans versjon av Rude)

Man kan like det eller ikke, men for de fleste av publikummerne på Dønhaugjordet er Julie Bergan kveldens største stjerne. Og hun leverer tøffe versjoner av for eksempel "Younger" som kler den litt mer gitartunge liveversjonen som leveres her. "Blackout" har et fengende refreng over kjente akkordprogresjoner samt kveldens hardeste drop.

"Arrigato" og "All Hours" er strengt talt festivalens største hits.

Produksjonen er som nevnt overtruffen og imponerende.

Allikevel er det kanskje også den overdrevne (?) produksjonen som blir denne anmelders sterkeste ankepunkt. Som den gamle grinebiter og musikkelsker jeg er, vil jeg faktisk høre Julie Bergan synge. Jeg vil føle at artisten på scenen gjør jobben mer enn "tapen" i bakgrunnen. Jeg skulle ønske Bergan på et tidspunkt i konserten slo av maskinen og sang med den fantastiske stemmen hun faktisk har. Det ville gjort det hele mer ekte.

Men det kan godt hende kidsa ville ha hatet det. Derfor tenker jeg at Julie Bergan gjorde en god figur og leverte sin "pakke" som bestilt. Om VG-lista burde holdes strengt adskilt fra Festidalen kommer vel til å diskuteres helt til neste år. Jeg ønsker mangfoldet velkommen.

Terningkast 4

Det blir imidlertid ikke mer ekte enn **Danko Jones!**

Her snakker vi tre svartkledte karer, en bass, en gitar, et nedstrippet trommesett. Til og med backdroppen var svart ettersom den de skulle ha med forsvant i transit på vei mot Uskedalen.

Trioen smeller i gang med åpningssporet fra "Wild Cat", "I Gotta Rock". Og her er egentlig standarden satt. Danko Jones er tøft og har noe Volbeatsk over seg. De mangler kanskje de store refrengene i forhold til sine musikalske slektninger i Danmark.

Allikevel klarer trioene å engasjere de mest energiske foran scenen.

"First Date" fra 2006 har het snev av AC/DC og publikum synger med på "Do you kiss on the first date". Akkurat slik det skal være. Danko Jones er kjent for å være en pratsom type. (Anbefaler alle å sjekke ut hans egen podcast) På Festidalen 2017 er det musikken som står for pratingen. For de aller fleste er nok Danko Jones et ukjent navn og det blir nok etterhvert litt ensformig. Men gitarbasert rock passer for de fleste sent på en lørdagskveld og "Invisible" funker bra. "Cadillac" har fulgt bandet siden 2001 og hører også med i settet i 2017.

Kanskje burde artistene vært stokket om og herr Jones og co burde spilt tidligere. For mange ble dette dessverre et lite antiklimaks uten at det nødvendigvis er Danko Jones sin feil.

Terningkast 4

[Festidalen 2017 nærmar seg dessverre slutten.](#)

Tekst og foto: Marius Mathisen
Nett: Thor Inge Døssland